

מסורת הש"ס

(א) כ"ח פה; (ב) [נכסות
מט:]; (ג) וז"ל רש"ל ר"ח
פ"ט,

גליון הש"ס

בתום סוף י"ח שלחו מ'
דמא בשבת פ' המזין
פרובין, וכן נבילה דף מ'
פ"א ב"ק דף קטו פ"א
סנהדרין דף ו ע"ב:

הגהות הב"ח

(ב) רש"ם ד"ה לחריה וכו'
לח אורח ארעא למיך;
(ג) ד"ה ליטכט וכו' ספיתו
בגדה הס"ד: (א) תוס' ד"ה
(נדף הקודם) שלח וכו'
לח"כ קשה מוקחני רש"א
ש"ד קרקע לל"ל ודל"א עם
ד"ה כח וד"ה מחת:

רבינו גרשום

הני מילי. דאן לאחר
לך כלום חתק דורב
לאחר שחנה לראשון:
לאחר שחנה רביעית
ביל לעצמו. רביעית
חיה לך דורא. שני למיחד
בה: משה בין לעצמו
לך לאחר. אך לאחר קין
כלום. הדוא. בלד שבי
לאחר חנה לך דורב
מזיח ולאחר קין
למיחד. בלד אקנית
דקני. אנשי. ולא אינשי
לך לאקני. קין והאח
אין לאחר קין כלום
אין: לעיל. אלא
לעצמו דורב חתב ב"ח
ובמחנה. מקננה לך הא
לעצמו כלום. בן חיד
ללאחר מיה דורב קני
בלד אן חתב דורב
דחב ב"ח חתב דאמ
לחנה שלא דורב חתב
עצמו מיה שלא ופתח ארס
הא לשון ארס ופתח
מחיה חתב
דאמ לך החתול חתב
אך חתב ב"ח:
הלחנה חתב. דורב
לאחר מחיה חתב חתב:
אך רב אן חתב
מחיה אן סתן חתב
חתב ב"ח חתב ובמחנה
(דכר) דורב שמי
מחיל לחנה למיחד
אן חתב ב"ח מחיה
סתן לחנה חתב:
אמר דורבית הלחנה
חתיב דורביל אלא
למישעב עניה לך הלחנה
חתיב: דורב מחיה

זו תלשון רבינו כאן משמע
שהיה נרם בדגרי רכא להיפך
דאי כתיב זה בחיים ונמות
וסלנחא דרע ישמאל היא אם
כתיב זה מחיים ויהדר ל"ג.

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

וזה שאם כתב ויזכר לראשון
בגוף שמת שרבי מרע אבל
לא קנה ראשון שלא היה
סדא בין לאחר בין לעלמו.

סבור מיניה הני מילי לאחר אבל לעצמו לא
אמר להו רב חסדא כי אתא רב הונא מכופרי
פירשה "בין לעצמו בין לאחרים" ההוא דקנו
מיניה אתא לקמיה דרב הונא אמר מאי
איעבד לך דלא אקנית כדמקנו אינשי ההיא
מתנתא דהוה כתוב בה בחיים ובמות רב
אמר הרי היא כמתנת שכיב מרע ושמואל
אמר הרי היא כמתנת בריא אמר רבי הרי
היא כמתנת שכיב מרע מדכתיב בה במות
אחר מיתה קאמר ליה והאי דכתיב בחיים
סימן בעלמא דחיי ושמואל אמר הרי היא
כמתנת בריא מדכתיב בה בחיים מחיים
קאמר והאי דכתב ובמות כמאן דאמר מעתה
ועד עולם אמרי נהרדעי² הלכתא כוותיה
דרב אמר רבא ואי כתיב בה מחיים קנה אמר
אמימר לית הלכתא כוותיה דרבא אמר ליה
רב אשי לאתא פשיטא דהא אמרי נהרדעי
הלכתא כוותיה דרב מהו דתימא מחיים מוד
רב קא משמע לן ההוא דאתא לקמיה דרב
נחמן לנהרדעא שדריה לקמיה דר' ירמיה בר
אבא לשום טמא אמר הכא אתרא דשמואל
היכי ענבדי כוותיה דרב ההוא דאתא לקמיה
דרבא עבד לה רבא כשמעיתא הוה קא
סדרא אמר ליה לרב פפא בריה דרב חנן
ספריה ויל כתוב לה וכתוב בה⁶ שוכר עליהן
או ממען אמרה ליטבע אריבא אמעוי קא
ממעית לי אמשינהו למניה דרבא במאי ואפי'
הכי לא איפרק מטיבעא: **מתני'** לא כתב בה
שכיב מרע הוא אומר שכיב מרע הייתי והן
אומרים בריא היית צריך להביא ראיה
שששכיב מרע היה דברי ר"מ וחכ"א י' המוציא
ממחברו עליו הראיה: **גמ'** ההוא מתנתא דהוה
כתב בה כד הוה קציר ורמי בערסיה ולא
כתב בה ומגו מרעיה איפטר לכית עולמיה
אמר

מרע במקלט שכתוב בה
: רהור כחוב כחי ובמוסי.
לאוקמה במחנה בריא דהי
לאחר מיתה והלא אין שטר
ב מרע. למיקני לאחר מיתה
וכל שהוא בלא סיור דלא קני
במות דוקא הוא ומחיים לאו
שלא ראה לפתוח פיו לשטן

קנג.

ועוד דמה שפירש דסיפא דמתני' לא מירי בעין רישא חזן נראה ככל
 "דא"כ (ג) דקמי רישא שייך קרקע כל שהוא מתנתו מתנה אפי' לא
 שייך נמי כיון דע"י קנין ובסיפא דקמי' לא שייך חזן מתנתו מתנה
 ואפילו שייך נמי כיון דלכא קנין על כן נראה יותר כדפרישית וגם

ליבא דרב בלא קנין משמע שראו
ועוד דמחמת שכיב מרע שכתוב
זמן היינו אפילו בקנין לחוד וגם
ירוש' דבהא קיימא לן כרז כיון
שמואל אמר לא ידענא מה אידון בה
י"ג דבעלתא קיימא לן כשמואל
דיי וקשה אמי דפסיק לעיל
דמחמת שכיב מרע במקא בעיא
קנין ומשיב מתניתין דקנו מיניה א"כ
ואי אירוי שייך אפי' לא שייך נמי
אלא נראה כלל שחוקר רב פסק
בזה עסקנו לעיל מחמת דשבי
ורע במקא בעיא קנין ועוד דלאמר'
ב"ש פ' התקבל (דף טו.) מכלל דרב
גויא קנר מחמת שכיב מרע לא
בעיא קנין וזה קיימא לן בדעיא קנין
מאי קושא אי פליג רב הונא על
פסק הלכה זה וסבר ליה כרז דביה
הבא ^דהא ^בבית ^פ מפני (ד' קמא.)
קנין על רב הונא מרז כרז דקדמא
תס' וזה רב הונא תלמידיה דרב
וזה ורב איא ליה מתיקא עיד
לאמר ין רב בלא ואמר ין רב שייך
רב הונא כמו שפירש רש"י בסוף פ"ק
סנהדרין (דף ח' וס' ד"ה אלא) וגם
ש"י סובר כן דהיינו רב הונא היבא
בלא מוכח שהוא רב המנוח:
א דרב רב שביב מייך ב"ו. וזה'
נמי דלא כתב בה לשון בריא
דמהלך עז רגוליה בשוקא אלא
שום דקטני גרין להביא נקיה שהוא
שכיב מרע נקט האי לישנא:

לכא כחב ביה מנו מרעיה איפטר
בית עולימיה. ויורושם היו
עניני שמד ואף על פי שלא היו
עניני שחרור ודולי כיון שמד
סתמא ודאי חור בו אע"פ שלא אמר
פירוש ודין משמע בניינין פרק מי
אחור ודף ע"ב (וסי) דלמר רב הונא
אמר גיטו כמתנתו אם מתנתו אל
ליה מדינתן הרי זה גיטן מהיום
בזמן וכלה ומה אם מתנתו החולי
לאו אינו נט וטא אמרת אם עמד
דניי דעמד והלא חור בו אלף
יש לנו לומר שחור בו ועוד קאמר
מרע שיתק מחולי אל חולי מתנתו
מתנתו מתנה אע"פ שלא חור בו:
השאלה

וְחָזַר וּפָסַח בְּמִתְנָה בְּלֹא שִׁיּוּר דְּהֶכֶה
קִנְיָה דְּמַשְׁמַע דְּרוּקָה עֲמִתָּהּ הַחֲמִיל
שִׁמְעֵט לָן. דְּלֹא שִׁמְעֵי לִרְבִּי צִין בְּחִישִׁי
מִקּוּס: **אֶפְסָרֵי דְשִׁמְעִילָן**. וְשִׁמְעֵי
 כְּמִיבִי זִינָה מַחֲשִׁים וְקִנְיָה בְּעַל הַשְּׁטֵר
 בְּסוּף הַשְּׁטֵר מִשְׁנֵה הַשְּׁטִינָה בְּכ"מ
 בְּיוֹן לְהִפְסוּךְ מִמַּחֲלֻקָתָהּ וְהִיא הַבִּינָה
 וְדִלּוּס בְּמִסֵּי לְהַתְקִים קִנְיָנֵיהּ בְּכָךְ:
 סִימָנָה לְחִישִׁים: **מִתְנִי'** לֹא כְּמוֹב כֹּה
 שׁוֹרֵה לְשׁוֹן מִתְנָה בְּרִיאָה מִחֲמִינִין
 מִרְעָה בִּינִי' וְחֻזְרָתָהּ: **בְּרִיאָה בִּינִי'**
 מִתְנָה דְּדִיבִי ר' חֲמַלִּי. וְנִגְמָרָה וְקִדָּה
 [ס:] הַמּוֹלִי מַכְבִּירֻס עֲלִיו הַרְאִיָּה.
 כְּמוֹב מִתְנָה שְׂכִיב מִרְעָה הַכְּתֻבֹּת
 ר' שְׁלֹא עֲמַד בִּינְתִּים וְלֹא חֲזַר בּוֹ:
 אֲמֵר

עין משפט
נר מצוה

ק"ה א מ"י פ"ט חל"ה
 וזה ומהנה הלכה מ'
 סמג עשין פס טו"ש ח"מ
 ס' דנ ספ"ק יג:
 ק"ס ב ג מ"י שס פ"ח
 הלכה יע סמג עשין
 פס טו"ש ח"מ ס' רנא
 ספ"ק א:
 ק"ב ד מ"י פ"ט ח' כב
 סמג עשין פס טו"ר
 ישי"ע ח"מ ס' רנא ס"ב:

רבינו גרשום (המשך)

[illegible]